

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	8CdoPr/10/2025
Identifikačné číslo spisu:	8716208621
Dátum vydania rozhodnutia:	30.06.2026
Meno a priezvisko:	JUDr. Ivan Rumana
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2026:8716208621.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky V senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Ivana Rumanu a členov senátu Mgr. Miroslava Šeptáka a JUDr. Branislava Kráľa v spore žalobkyne: E. P., nar. XX.XX.XXXX, adresa pobytu B., B. XXXX/XX, zastúpenej Advokátska kancelária JUDr. STANISLAV KAŠČÁK, s. r. o., so sídlom Vranov nad Topľou, 1. mája 1246, IČO: 47 245 034, proti žalovanému: Mesto Vranov nad Topľou, so sídlom Vranov nad Topľou, Dr. C. Daxnera 87/1, IČO: 332 933, zastúpený JUDr. Ing. Michalom Plentom, advokátom so sídlom Vranov nad Topľou, Okulka 19/42, IČO: 37 943 324, v o náhradu funkčného platu a nárokov z neplatného skončenia pracovného pomeru, vedenom na Okresnom súde Poprad pod sp. zn. 10 Cpr 5/2016 s prísl., v konaní o dovolaní žalobkyne proti rozsudku Krajského súdu v Prešove zo dňa 03. apríla 2023 č. k. 13CoPr/2/2023 - 793, takto

rozhodol:

Dovolanie z a m i e t a .

Žalovanému priznáva proti žalobkyni nárok na náhradu trov dovolacieho konania v plnom rozsahu.

Odôvodnenie

1. Krajský súd v Prešove (ďalej „odvolací súd“) napadnutým rozsudkom rozhodol tak, že výrokom I. mení rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku I. tak, že žalovaný je povinný zaplatiť žalobkyni sumu 5974,01 € v lehote do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku (Tento výrok nie je predmetom dovolacieho konania). Výrokom II potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku II. a výrokom III. rozhodol, že žalobkyňa má nárok na náhradu trov prvoinštančného konania proti žalovanému v rozsahu 100%. Výrokom IV. rozhodol, že stranám sporu náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

2. Okresný súd Poprad rozsudkom zo dňa 12.04.2022 č. k. 10 Cpr 5/2016 -661 (ďalej „ súd prvej inštancie“) v konaní žalobe žalobkyne o náhradu funkčného platu a nárokov z neplatného skončenia pracovného pomeru rozhodol takto:

„I. Žalovaný je p o v i n ý zaplatiť žalobkyni sumu 7.433,- eur do 3 dní od právoplatnosti rozsudku

II. Žalobu žalovaného o uloženie povinnosti žalobkyni uhradiť žalovanému sumu 4.866,- eur z titulu vyplateného odstupného z a m i e t a.

II. V prevyšujúcej časti súd žalobu žalobkyne z a m i e t a.

IV. Žalobkyňa má voči žalovanému právo na náhradu trov konania v rozsahu 100 %, o ktorých súd rozhodne samostatným uznesením.“

3. Súd prvej inštancie poukázal na právoplatné rozhodnutie vo veci určenia neplatnosti výpovede žalovaného danej žalobkyni dňa 12.06.2013. Následne sa žalobkyňa domáha nárokov z neplatne skončeného pracovného pomeru, kedy súd prvej inštancie mal za preukázané, že žalobkyňa bola od 09.06.2014 do 31.12.2014 zamestnancom obce M.e s príjmom, ktorý špecifikoval. Za obdobie od 01.01.2015 do 31.12.2015 bola zamestnancom C.. U. P.H., následne mala uzavretú dohodu o vykonaní práce s obcou Č. s príjmom, ktorý súd prvej inštancie zistil. Rovnako tak boli zisťované správy zo Sociálnej poisťovne. Súd prvej inštancie vec právne posúdil v zmysle ustanovení § 134 ods. 1, 2, 4, § 79 ods. 1 Zákonníka práce, § 100, § 101, § 517 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka. Súd prvej inštancie skonštatoval, že žalobkyni bol už právoplatne priznaný nárok na náhradu mzdy, pričom predmetom konania bolo uplatnené príslušenstvo vo forme úroku z omeškania z jednotlivých náhrad mzdy, uplatnená valorizácia mzdových nárokov a nárok žalovaného na neoprávnene vyplatené odstupné. Vo vzťahu k valorizácii mzdových nárokov súd prvej inštancie poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 3Cdo 36/2019 s tým, že náhrada mzdy, ktorá patrí zamestnancovi pri neplatnom skončení pracovného pomeru nemá charakter ekvivalentu mzdy, ktorý si zamestnanec nemohol zadovážiť z dôvodu, že mu nebolo umožnené vykonávať prácu, ale má charakter satisfakcie. Mechanizmus výpočtu náhrady mzdy je daný Zákonníkom práce. Pri nároku na náhradu mzdy z neplatného skončenia pracovného pomeru bol teda východiskom priemerný zárobok ustálený sumou 1.216,50 eur, pričom Zákonník práce nepočíta s valorizáciou pri náhrade mzdy, preto bol nárok žalobkyne nedôvodný.

4. Odvolací súd v odôvodnení uviedol že , že súd prvej inštancie v dostatočnom rozsahu zistil skutkový stav a zo zistených skutočností prijal správny právny záver s výnimkou kvantifikácie úroku z omeškania. Keďže ani v priebehu odvolacieho konania sa na týchto skutkových a právnych zisteniach nič nezmenilo, odvolací súd si osvojil náležité a presvedčivé odôvodnenie rozhodnutia súdom prvej inštancie, na ktoré v plnom rozsahu odkazuje (§ 387 ods. 2 CSP) .

5. Pokiaľ išlo o odvoláciu námietky žalobkyne, podľa ktorej je pri výške náhrady mzdy nutné vychádzať z jej valorizovaného príjmu v zmysle ustanovení § 29 ods. 2 Zákona č. 553/2003 Z.z. o odmeňovaní zamestnancov pri výkone práce vo verejnom záujme odvolací súd uviedol, že tieto odvolacie námietky nie sú dôvodné. V tomto smere odvolací súd sa stotožnil s odôvodnením súdu prvej inštancie, a to v bode 35 svojho odôvodnenia, kedy súd prvej inštancie poukázal na judikatúru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky a následne je to uvedené v bodoch 36 a 37 odôvodnenia. Odvolací súd doplnil, že otázky nárokov neplatného skončenia pracovného pomeru posudzujú súdy v zmysle ustanovení Zákonníka práce, ktorý v § 79 ods. 1 uvádza, že zamestnávateľ je v prípade neplatného skončenia pracovného pomeru povinný poskytnúť zamestnancovi náhradu mzdy, ktorá patrí zamestnancovi v sume jeho priemerného zárobku odo dňa kedy oznámil zamestnávateľovi, že trvá na ďalšom zamestnávaní. Priemerný zárobok na pracovnoprávne účely je definovaný v § 134 Zákonníka práce, ktorý obsahuje mechanizmus výpočtu priemerného zárobku vypočítanej zo mzdy, zúčtovanej zamestnancovi na výplatu v rozhodnom období, teda za kalendárny štvrtrok predchádzajúci štvrtroku, v ktorom sa zisťuje priemerný zárobok. Takto zistený priemerný zárobok sa používa počas celého obdobia bez ohľadu na prípadné zmeny na zárobku, ktorý dosahujú iní zamestnanci u toho istého zamestnávateľa počas doby trvania súdneho sporu. Otázka domáhania sa neplatnosti skončenia pracovného pomeru ako aj prislúchajúcich náhrad je upravená len Zákonníkom práce. Zákon č. 553/2003 Z. z. o odmeňovaní niektorých zamestnancov pri výkone práce vo verejnom záujme takúto úpravu neobsahuje, preto neobstoja odvolacia námietka žalobkyne, že pri mechanizme výpočtu náhrady mzdy sa uplatňuje mzda určená v zmysle tohto zákona. Pokiaľ predmetný zákon neupravuje špeciálne otázku nárokov z

neplatného skončenia pracovného pomeru pri zamestnancoch pri výkone práce vo verejnom záujme, platí aj pre týchto zamestnancov mechanizmus odškodňovania nároku z neplatného skončenia pracovného pomeru tak ako to stanovuje Zákonník práce v zmysle vyššie uvedených ustanovení. Táto odvolacia námietka žalobkyne bola vyhodnotená ako nedôvodná. Správne teda súd prvej inštancie pri určovaní nároku žalobkyne na zaplatenie úroku z omeškania vychádzal z dlžnej sumy priemerného mesačného zárobku vo výške 1.216,50 eur.

6. Odvolací súd sa čiastočne stotožnil s výpočtom úroku z omeškania tak ako je to uvedené v bode 42 odôvodnenia rozhodnutia súdu prvej inštancie, kedy celkový úrok z omeškania predstavuje sumu 5.077,80 eur, no je zrejmé, že tomuto správne výpočtu nekorešponduje výroková časť rozsudku, kde súd prvej inštancie vo výroku I. zaviazal žalovaného na zaplatenie sumy 7.433,- eur. Z obsahu spisu vyplýva, že žalovaný uhradil dňa 12.04.2019 prvú časť náhrady mzdy, ktorá obsahovala náhradu mzdy za obdobie do mesiaca september 2014. Správne preto súd prvej inštancie pri výpočte úroku z omeškania vychádzal pri výpočte úroku z omeškania z dlžného obdobia od 11.10.2014 do 11.04.2019. Následne však ďalšia splátka bola zo strany žalovaného realizovaná až dňa 11.03.2022, preto sa žalovaný dostal do omeškania s plnením jednotlivých splátok náhrady mzdy za mesiace október 2014 a nasledujúcich až do 10.03.2022, preto u týchto splátok teda splátky od 11.11.2014 bol žalovaný v omeškaní do 10.03.2022. V tomto prípade je úrok z omeškania za toto obdobie vo výške 450,56 eur, z ďalšej mesačnej splátky od 11.12.2014 do 10.03.2022 je to 445,51 eur, zo splátky za obdobie od 11.01.2015 do 10.03.2022 je úrok z omeškania 440,29 eur, zo splátky ďalšej mzdy za obdobie od 11.02.2015 do 10.03.2022 je to 435,08 eur a zo splátky dlžnej sumy za obdobie od 11.03.2015 do 10.03.2022 je to suma 430,36 eur. Uvedený rozdiel oproti výpočtu súdu prvej inštancie z týchto splátok, kedy bol žalovaný dlhšie v omeškaní s ich plnením činí preto 896,21 eur, preto je príslušenstvo priznanej náhrady mzdy vyčíslené sumou 5.974,01 eur (5.077,80 eur ako to určil súd prvej inštancie v bode 42 + nepriznaný rozdiel vo výške 896,21 eur). Z uvedeného dôvodu odvolací súd postupom podľa § 388 CSP zmenil napadnutý výrok I. tak, že zaviazal žalovaného na povinnosť zaplatiť žalobkyni sumu 5.974,01 eur titulom úroku z omeškania v zmysle špecifikácie predloženej súdom prvej inštancie v bode 42 svojho odôvodnenia a jej doplnenia.

7. Odvolací súd považoval za správne potvrdiť výrok II. ohľadom zamietnutia prevyšujúcej časti žaloby, nakoľko je zrejmé, že žalobkyňa sa domáhala úroku z omeškania aj tých nárokov, respektíve z istín, ktoré jej neprináležia v zmysle toho, že má nárok z neplatného skončenia pracovného pomeru v zmysle jeho špecifikácie Zákonníkom práce a nie v zmysle Zákona o odmeňovaní zamestnancov pri výkone práce vo verejnom záujme, kde ako vyplýva z podania z č.l. 452 sa domáhala úrokov z ďalších súm, ktoré jej neprináležia.

8. O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol s poukazom na ustanovenie § 396 ods. 1 CSP v spojení s ustanovením § 255 ods. 2 CSP, keď stranám sporu náhradu trov odvolacieho konania nepriznal s poukazom na skutočnosť, že ani jedna zo strán sporu v odvolacom konaní so svojimi odvolacími námietkami úplne úspešná nebola. Odvolací súd zmenil napadnutý rozsudok vo výroku I. len s poukazom na zrejmú chybu pri vypracovaní tohto rozhodnutia súdu prvej inštancie, kedy tento z dôvodu zrejmej nesprávnosti uviedol vo výrokovej časti svojho rozsudku inú sumu než, ktorú uviedol v odôvodnení rozsudku, čo aj vzhľadom na chyby v počítaní.

9. Proti tomuto rozsudku podala žalobkyňa dňa 21.06.2023 v zákonnej lehote dovolanie. Uviedla, že týmto dovolaním napáda rozsudok odvolacieho súdu len čiastočne vo výroku II, a to že napáda dovolaním tú časť výroku II, kde odvolací súd v prevyšujúcej časti žalobu žalobkyne zamietol. Žalobkyňa nepodáva dovolanie voči výrokom I, III a IV rozsudku odvolacieho súdu.

10. Prípustnosť dovolania odvodzovala žalobkyňa od ustanovenia § 420 písm. f) CSP ako aj od ustanovenia § 421 ods. 1 písm. a) CSP. Žalobkyňa uviedla, že súdy prijali svojvoľné závery neudržateľné, ktoré popierajú podstatu a zmysel práva na spravodlivý proces. Uviedla že žiada, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky posúdil, či odvolací súd, ktorý mal napraviť rozhodnutie súdu prvej inštancie rozhodol správne, keď určenie priemerného zárobku posúdil podľa § 134 Zákonníka práce a

nie podľa zákona číslo 553/2003 Z. z., podľa ktorého sa riadi odmeňovanie žalobkyne, čo má vplyv aj na výpočet úrokov z omeškania. Namietala, že písomné rozhodnutie odvolacieho súdu obsahuje vysvetlenie s ktorým sa nestotožňuje. Žalobkyňa poukazovala na publikáciu L.. F.Q. Y.W.: neplatné skončenie pracovného pomeru, vydavateľstvo Wolters Kluwer Bratislava, kde sa uvádza v časti 2. 1. 2 náhrada mzdy pri štátnych zamestnancoch a zamestnancov pri výkone práce vo verejnom záujme, že funkčný plat zamestnanca pri výkone práce vo verejnom záujme je upravený v ustanoveniach § 4 ods. 4 a 6 zákona o odmeňovaní zamestnancov pri výkone práce vo verejnom záujme. V zmysle § 29 ods. 2 tohto zákona platí že ak je v akomkoľvek právnom predpise teda aj v Zákonníku práce, ktorý sa aplikuje na zamestnancov a zamestnávateľov pri výkone práce vo verejnom záujme používaný pojem priemerný zárobok alebo priemerná mzda, na účely zákona o výkone pri práci vo verejnom záujme je to funkčný plat. Určenie výšky funkčného platu na účely náhrady mzdy. Na rozdiel od miest v súkromnom sektore je zvyšovanie plátov zamestnancov pri výkone práce vo verejnom záujme predmetom celoplošného zvyšovania prostredníctvom kolektívnych zmlúv vyššieho stupňa.

11. Žalobkyňa uviedla, že na ustanovení § 79 ods. 1 Zákonníka práce nadväzuje ustanovení § 29 ods. 2 zákona číslo 553/2003 Z.z., podľa ktorého vždy, ak je potrebné použiť aplikovať pojem priemerný zárobok alebo priemerná mzda, tak sa musí použiť funkčný plat podľa § 4 ods. 4 až 6, plat pri výkone inej práce alebo funkčný plat podľa § 30 ods. 3 priznaný zamestnancovi v čase, keď vznikol dôvod na jeho použitie. Nie je dôležité podľa názoru žalobkyne, že predmetný zákon číslo 553/2003 Z.z. neupravuje špeciálnu otázku nárokov Z neplatného skončenia pracovného pomeru pri zamestnancoch pri výkone práce vo verejnom záujme. Keďže v prípade žalobkyne išlo o výkon práce vo verejnom záujme nebolo možné postupovať podľa § 134 Zákonníka práce, ale musel sa aplikovať § 29 zákona číslo 553/2003 Z.z.. Nevyhnutnosť aplikácie § 29 zákona číslo 553/2003 Z.z. vyplýva práve z § 79 Zákonníka práce, pretože tento § 79 explicitne spomína priemerný zárobok. Žalobkyňa preto namietala nesprávne posúdenie samotného základu žalobou uplatneného nároku, čo malo za následok porušenie práva žalobkyne na spravodlivý proces. Žalobkyňa ďalej poukazovala na to, že podľa § 29 ods. 2 nešlo len o výpočet priemerného funkčného zárobku, ale aj povinné navyšovanie (valorizácia). Odvolací súd pri zdôvodnení svojho rozhodnutia vychádzal len z ustanovenia § 79 ods. 1 a 2 a § 134 ods. 1, 2, 4 Zákonníka práce, avšak tieto ustanovenia sú len takzvané ustanovenia lex generalis. Žalobkyňa v konaní podrobne zdôvodňovala výpočet uplatneného nároku na náhradu funkčného platu a to použitím a aplikáciou zákona číslo 553/2003 Z.z., nariadením Vlády SR číslo 441/2013 Z.z., číslo 393/2014 zákona číslo 432/2015 Z.z.. Odvolací súd tieto zákony nespomína a preto rozhodnutie žalobkyňa považuje za nepreskúmateľné. Ďalej namietala, že odvolací súd sa neriadil ani svojou vlastnou rozhodovacou praxou, ide konkrétne o rozsudok Krajského súdu Prešov spisová značka 12CoPr/4/2019 z 11.06.2019, kde v bode 29 sa uvádzalo, že v súdnom spore bola žalobkyňou žalovaným zamestnaná ako pedagogický zamestnanec v súlade so zákonom číslo 553/2003 Z.z. o odmeňovaní niektorých zamestnancov pri výkone práce vo verejnom záujme a o zmene a doplnení niektorých zákonov. Pre účely určenia náhrady mzdy súd správne vychádzal z funkčného platu, lebo podľa § 29 ods. 1 ods. 2 ods. 3 ods. 4 zákona číslo 553/2003 Z.z. o odmeňovaní niektorých zamestnancov pri výkone práce vo verejnom záujme a o zmene a doplnení niektorých zákonov účinného v čase dania výpovede sa na výpočet náhrady mzdy použije funkčný plat priznaný zamestnancovi podľa § 1, § 4 až 6 a § 30 ods. 3 zákona číslo 553/2003 Z.z.. Pri výpočte peňažných plnení vychádza podľa všeobecne záväzných právnych predpisov z priemerného čistého zárobku zamestnanca, zisťuje sa tento zárobok z funkčného platu odpočítaním súm poistného na zdravotné poistenie, nemocenské poistenie a dôchodkové zabezpečenie, príspevku na poistenie v nezamestnanosti príspevku na doplnkové dôchodkové poistenie a preddavku na daň z príjmov fyzických osôb vypočítaných podľa podmienok a sadzieb platných pre zamestnanca v mesiaci, za ktorý sa tento čistý funkčný plat zisťuje. V danom prípade sa pri výpočte náhrady mzdy nepoužije § 134 a 135 Zákonníka práce.

12. Žalobkyňa ďalej uviedla, že upriamuje pozornosť dovolacieho súdu na skutočnosť, že v tomto súdnom konaní vedenom pred súdom prvej inštancie Okresným súdom Poprad pod číslom konania 10Cpr/5/2016 podala žalobkyňa dňa 22.04.2002 s dovolanie a to voči predchádzajúcemu rozsudku odvolacieho súdu Krajského súdu v Prešove zo dňa 16.02.2022 č. k. 13CoPr/1/2022 - 643V, ktorom odvolací súd rozhodoval o odvolaniach účastníkov konania na podanie voči rozsudku Okresného súdu

Poprad zo dňa 17.07.2020 č. k. 10 Cpr 5/2016 - 531. O tomto skoršom dovolaní nebolo doposiaľ rozhodnuté odvolacím súdom. Podstata skoršieho dovolania z 22.04.2022, jeho právne zdôvodnenie a argumentácia zo strany žalobkyni je veľmi podobná ako aj právne zdôvodnenie argumentácia zo strany žalobkyni v tomto dovolaní zo dňa 14.06.2023. Nejedná sa však o totožné dovolania, ale o 2 odlišné rozdielne právne skutkové súvisiacej s tou istou vecou.

13. Žalobkyňa navrhovala, aby dovolací súd v dovolaní napadnutej časti, teda v časti výroku II rozsudku odvolacieho súdu zrušil napadnutý rozsudok odvolacieho súdu zo dňa 03.04.2023 č. k. 13 CoPr 2/2023 - 793 a vrátil vec odvolaciemu súdu na ďalšie konanie.

14. Žalovaný vo vyjadrení zo dňa 24.08.2023 k dovolaniu žalobkyne uviedol, že sa domnieva, že nie sú naplnené podmienky pre podanie dovolania v zmysle ustanovenia § 420 písm. f) CSP ako aj § 421 ods. 1 písm. a) CSP a navrhoval, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie žalobkyne zo dňa 21.06.2023 odmietol. Uviedol, že nesúhlasí s konštatovaniami žalobkyne uvedenými v dovolaní. Rozsudkom súdu prvej inštancie ako aj následným rozsudkom odvolacieho súdu neboli porušené procesné ani žiadne iné práva žalobkyne. Samotná podstata dovolania žalobkyne je postavená na nesprávnosti aplikácii § 29 ods. 2 zákona číslo 553/2003 Z.z. o odmeňovaní niektorých zamestnancov pri výkone prác vo verejnom záujme. Žalobkyňa poukazovala na to, že podľa § 29 ods. 2 nejde len o výpočet priemerného funkčného platu, ale aj o povinnú valorizáciu, podľa času, za ktorý ten funkčný plat, náhrada funkčného platu prislúchala. S argumentáciou žalobkyne žalovaný nesúhlasil. Podľa názoru žalovaného treba skúmať rozhodné obdobie, ku ktorým sa má použiť pre výpočet náhrady platu priznaný funkčný plat. Za rozhodné obdobie je potrebné považovať deň, kedy žalobkyňa zaslala podanie o tom, aby ju žalovaný naďalej zamestnával. Výška náhrady by sa mala odvíjať od dátumu, kedy bola daná neplatná výpoveď. Podľa oznámenia o výške a zložení platu zo dňa 31.05.2013 tarifný plat žalobkyne predstavoval 660 Eur osobný príplatok predstavoval sumu 475,50 Eur, zvýšenie tarifného platu podľa § 7 ods. 7 zákona číslo 553/2003 Z.z. o odmeňovaní zamestnancov pri výkone práce vo verejnom záujme bolo 99 Eur spolu 1216,50 Eur. Takouto argumentáciou žalobkyne by sa vo všeobecnosti popieral rozdiel medzi platom a náhradou platu, keďže medzitým neexistoval žiadny rozdiel. V konečnom dôsledku by tak mohlo dôjsť k nesprávnemu záveru, že výška náhrady by sa rovnala výške platu. Žalovaný namietal, že dovolacie dôvody podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP neboli naplnené. Žalovaný poukazoval na vyjadrenie zo dňa 04.08.2022, kde uviedol, že sa domnieva, že súd nepochybil, keď nevyhovel žalobkyni v tom, že nebral do úvahy navyšovanie platu. V žiadnom relevantnom právnom predpise ani rozhodnutí Najvyššieho súdu SR nie je uvedené, že súd má pri priznaní náhrady platu prihliadať na úpravy, ktoré sa udiali počas trvania súdneho procesu. Východiskový stav pre určenie náhrady funkčného platu je daný a nemenný. Na tomto žalovaný zotrváva. Z dovolania zo dňa 22.04.2022 a dovolania zo dňa 21.06.2023 je zrejmé, že žalobkyňa nie je spokojná s právnym posúdením veci. Poukázala na dôvody uvedené v paragrafe 420 písm. f) a § 421 ods. 1 písm. a) CSP je iba formálne, pretože pri čiastkovom nároku žalobkyňa nepoukazovala na žiadne relevantné rozhodnutia dovolacích súdov, od ktorých by sa mal súd odkloniť pri rozhodovaní tej veci.

15. Žalobkyňa v zastúpení advokátom podaním zo dňa 07.02.2024 sa vyjadrila k vyjadreniu žalovaného zo dňa 24.08.2023. V závere uviedla, že zotrváva na oboch dovolaniach a navrhovala aby jej dovolací súd vyhovel jej dovolaniam v celom rozsahu.

16. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) dospel k záveru, že dovolanie nie je dôvodné podľa § 448 CSP.

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP

17. Podľa § 421 ods. 1 písm. a) Civilného sporového poriadku dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu

odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu.

18. Žalobkyňa v dovolacom konaní sa dovoľavala aplikácie zákona č. 553/2003 Z.z. . o odmeňovaní niektorých zamestnancov pri výkone práce vo verejnej vo verejnom záujme na jej právne nároky pri neplatnom skončení pracovného pomeru. Dovolací súd poukazuje, že od vyriešenia tejto otázky sa odvíjali nároky uplatnené žalobkyňou. Určenie priemerného zárobku odvolací súd nesprávne posúdil podľa § 134 Zákonníka práce a nie podľa zákona číslo 553/2003 Z.z., podľa ktorého sa riadi odmeňovanie žalobkyne, čo má vplyv aj na výpočet úrokov z omeškania.

19. Dovolací súd poukazuje na ustanovenie § 29 ods. 4, podľa ktorého: „ pri poskytovaní platu zamestnancom, na ktorých sa vzťahuje tento zákon, zamestnávateľ neuplatní ustanovenia § 43 ods. 1 písm. d) , § 96 ods. 3 a , § 118 ods. 2 a , § 119 ods. 2 , § 120 až 124 , § 127 ods. 1 až 3 , § 128 , § 134 a 135 Zákonníka práce “. Z uvedeného je zrejmé, že ide o taxatívny výpočet. Medzi týmito ustanoveniami nie je obsiahnutá právna úprava týkajúca sa nárokov zamestnanca pri neplatnom skončení pracovného pomeru § 77 - 80 Zákonníka práce. Vzhľadom na uvedené, pokiaľ odvolací súd aplikoval judikatúru vzťahujúcu sa k ustanoveniu § 79 ods.1 Zákonníka práce, postupoval správne. Úprava týchto nárokov má subsidiárny charakter (§ 3 ods.1 Zákonníka práce) a spravuje sa Zákonníkom práce. Keďže zákon číslo 553/2003 Z.z. neobsahuje osobitnú právnu úpravu, odvolací súd aplikoval ustanovenia § 79 ods. 1 Zákonníka práce podľa ktorého: „ Ak zamestnávateľ dal zamestnancovi neplatnú výpoveď alebo ak s ním neplatne skončil pracovný pomer okamžite alebo v skúšobnej dobe a ak zamestnanec oznámil zamestnávateľovi, že trvá na tom, aby ho naďalej zamestnával, jeho pracovný pomer sa nekončí, s výnimkou, ak súd rozhodne, že nemožno od zamestnávateľa spravodlivo požadovať, aby zamestnanca naďalej zamestnával. Zamestnávateľ je povinný zamestnancovi poskytnúť náhradu mzdy. Táto náhrada patrí zamestnancovi v sume jeho priemerného zárobku odo dňa, keď oznámil zamestnávateľovi, že trvá na ďalšom zamestnávaní, až do času, keď mu zamestnávateľ umožní pokračovať v práci alebo ak súd rozhodne o skončení pracovného pomeru“. Dovolací súd poukazuje na zásadné východisko Zákonníka práce pri nárokoch z neplatného rozviazania pracovného pomeru v tom, že nejde o ekonomický ekvivalent, ale ide o satisfakciu, teda náhradu majetkovej ujmy. pokiaľ žalobkyňa poukazovala na rozdielnu rozhodovaciu činnosť Krajského súdu v Prešove dovolací súd poukazuje na to , že pri dovolacom dôvode podľa ustanovenia § 421 ods. 1 písm. a) CSP musí ísť o odklon od ustálenej rozhodovacej činnosti dovolacieho súdu.

Dovolanie podľa § 420, písm. f) CSP

Dovolací súd zistil, že odvolací súd v bode 25 odôvodnenia napadnutého rozsudku uviedol, že : „Odvolací súd sa čiastočne stotožňuje s výpočtom úroku z omeškania tak ako je to uvedené v bode 42 odôvodnenia rozhodnutia súdu prvej inštancie, kedy celkový úrok z omeškania predstavuje sumu 5.077,80 eur, no je zrejmé, že tomuto správne výpočtu nekorešponduje výroková časť rozsudku, kde súd prvej inštancie vo výroku I. zaviazal žalovaného na zaplatenie sumy 7.433,- eur. Z obsahu spisu vyplýva, že žalovaný uhradil dňa 12.04.2019 prvú časť náhrady mzdy, ktorá obsahovala náhradu mzdy za obdobie do mesiaca september 2014. Správne preto súd prvej inštancie pri výpočte úroku z omeškania vychádzal pri výpočte úroku z omeškania z dlžného obdobia od 11.10.2014 do 11.04.2019. Následne však ďalšia splátka bola zo strany žalovaného realizovaná až dňa 11.03.2022, preto sa žalovaný dostal do omeškania s plnením jednotlivých splátok náhrady mzdy za mesiace október 2014 a nasledujúcich až do 10.03.2022, preto u týchto splátok teda splátky od 11.11.2014 bol žalovaný v omeškaní do 10.03.2022. V tomto prípade je úrok z omeškania za toto obdobie vo výške 450,56 eur, z ďalšej mesačnej splátky od 11.12.2014 do 10.03.2022 je to 445,51 eur, zo splátky za obdobie od 11.01.2015 do 10.03.2022 je úrok z omeškania 440,29 eur, zo splátky ďalšej mzdy za obdobie od 11.02.2015 do 10.03.2022 je to 435,08 eur a zo splátky dlžnej sumy za obdobie od 11.03.2015 do 10.03.2022 je to suma 430,36 eur. Uvedený rozdiel oproti výpočtu súdu prvej inštancie z týchto splátok, kedy bol žalovaný dlhšie v omeškaní s ich plnením činí preto 896,21 eur, preto je príslušenstvo priznanej náhrady mzdy vyčíslené sumou 5.974,01 eur (5.077,80 eur ako to určil súd prvej inštancie v bode 42 + nepriznaný rozdiel vo výške 896,21 eur). Z uvedeného dôvodu odvolací súd postupom podľa § 388 CSP

zmenil napadnutý výrok I. tak, že zaviazal žalovaného na povinnosť zaplatiť žalobkyni sumu 5.974,01 eur titulom úroku z omeškania v zmysle špecifikácie predloženej súdom prvej inštancie v bode 42 svojho odôvodnenia a jej doplnenia“.

Podľa § 79 ods. 2 Zákonníka práce v znení zákona č. 361/2012 Z.z. „Ak celkový čas, za ktorý by sa mala zamestnancovi poskytnúť náhrada mzdy, presahuje 12 mesiacov, môže súd na žiadosť zamestnávateľa jeho povinnosť nahradiť mzdu za čas presahujúci 12 mesiacov primerane znížiť, prípadne náhradu mzdy za čas presahujúci 12 mesiacov zamestnancovi vôbec nepriznať. Náhrada mzdy môže byť priznaná najviac za čas 36 mesiacov“. Súd prvej inštancie už v prechádzajúcom rozsudku zo dňa 17. júla 2020 č. k. 10 Cpr 5/2016 - 531 bod 50 uviedol: „Na základe vykonaného dokazovania súd dospel k záveru, že žiadosť žalovaného na zníženie náhrady je v tomto prípade dôvodná, nakoľko žalobkyňa sa po skončení práceneschopnosti zamestnala v obci M. a následne H. C.. U. P. a v obci Č.. V rozhodnom období pre možné priznanie nároku na náhradu mzdy t. j. od marca 2013 do marca 2016 bola v podstate permanentne zamestnaná“.

Dovolací súd poukazuje na to, že napadnutý rozsudok je riadne a zrozumiteľne odôvodnený. Námietky žalobkyne majú skutkový charakter. Podľa § 442 CSP dovolací súd je viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil odvolací súd. Pokiaľ žalobkyňa ďalej tvrdila odklon odvolacieho súdu od dovolacieho súdu od judikatúry, dovolací súd poukazuje na to, že právna otázka, rozsahu aplikácie zákona č. 553/2003 Z.z. nebola doteraz v judikatúre riešená a súd sa ňou zaoberal už v rozsudku 8CdoPr/9/2010 zo dňa 30. júna 2026 v rámci dovolania žalobkyne proti rozsudku Krajského súdu v Prešovi 13CoPr/1/2022-643 zo dňa 16.02.2022.

20. O nároku na náhradu trov dovolacieho konania dovolací súd rozhodol v zmysle § 453 ods. 1 CSP tak, že úspešnej žalovanej v dovolacom konaní vznikol nárok na náhradu trov konania. Trovy konania žalovanej nevznikli, preto jej súd ich náhradu nepriznal (§ 255 ods. 1 CSP).

21. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.